

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ἔνατον μετρώντες χρόνον
στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνθακόσα τέσσαρα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ 'βγούν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὁποῖος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἀπριλίου δεκάτη καὶ ἑβδόμη,
καὶ εὐωδίας ἐκπέμπουν οἱ δρόμοι.

Ποῦντος ὀκτακόσα δύο καὶ σαράντα,
ἔξεδεσθ' ὅτῃς Μπόρσαις μία καὶ ἄλλη ράντα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, πετοῦν τὰ χελιδόνια,
καὶ δὸς του πόλεμοι δεινοὶ στὸ Σέγγιο μὲ κοτρονία.
Ὁ Κάζερ στὴν Κέρκυρα δὲν πῆγε, κουφαηδόνη,
καὶ ὁ Κόντες λένε μερικοὶ πῶς εἶν' αἰτία μόνη.
Ὁ Κόντες λέν' πῶς τῷξερε τοῦτο τὸ ἔξαφνικὸ
μὰ δὲν μᾶς τὸ φανέρωνε καὶ τῷχε μυστικὸ.
Κάζο πενσάτο, Περικλῆ, μὰ καὶ ἀτσιδέντε φαίνεται,
καὶ μὴ ῥωτᾷς μὲς 'στοὺς Κορφοὺς τί κοπετὸς ποῦγένεται.

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας... ἀνθέων πανηγύρι,
καὶ τὰ κεφάλια τῶν Ρωμηῶν τὰ καίει τὸ ἴσιπύρι.
Τυμνάσια καὶ ἀθλητισμοὶ καὶ ἀγῶνες τῶν Σχολείων
λαμπρὸν προετοιμάζοντες τὸ μέλλον μεγαλεῖον,
καὶ ἡ πολιούχος Ἀθηνᾶ μαζί μὲ τὴν Παιδεία
χορεύει τὸν Καρτσιλαμά μὲς 'στὴ Ραμπκαγαδία.

Ἀπρίλης, ὅλα μὲς χαρά,
καὶ μὲς 'στοῦ Φοίβου τὰ πυρὰ
τὸ σῶμά του καθεὶς ἀσκεῖ,
καὶ ἐγὼ τραβῶ τὰ πόσικα,
βγαίνουν τὰ λάφια 'στὴ βοσκή,
βγαίνουν τὰ λαφομόσικα.

Τί χαρά!... πῶς ἀνθίζουν οἱ κῆποι!...
μὲς παρθένα μὲς 'στ' ἀσπρα ντυμένη
ρέμμα ρέμμα σιγὰ κατεβαίνει...
τί μονάχη ζητεῖ; τί τῆς λείπει;

Δὲν εἰξέυρει κανεὶς πῶς τὴν λένε,
πλὴν δεσμῶν κατὰθρούνονται κρῖκοι,
καὶ νομίζω πῶς εἶναι, καὶ μὲνε,
τῶν Ἑλλήνων ἡ μέλλουσα Νίκη.

Κύτταξέ την... βασιλῆ μπάσβαβόλαις,
καὶ ὅλο βάζει γεραῖς μεντζισόλαις
σὲ παπούτσι μελλόντων Δραχόνων,
ποῦ τρυποῦν εἰς ἀσκήσεις ἀγώνων.

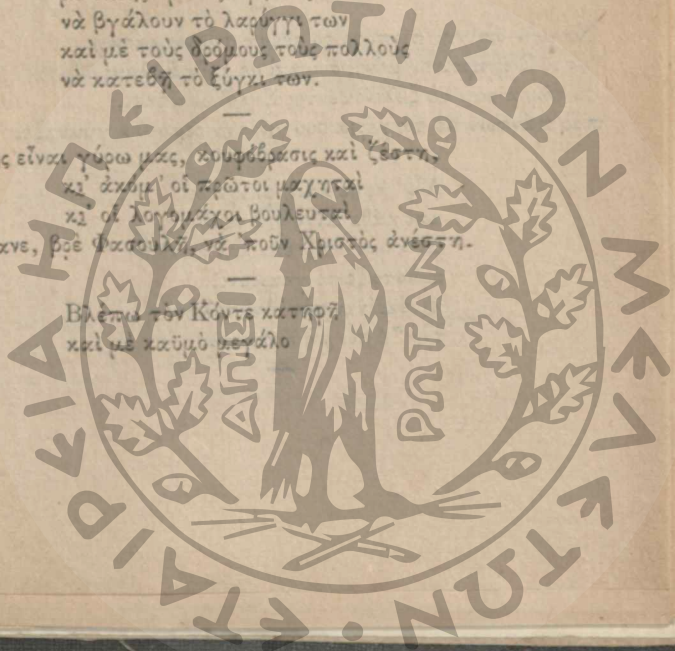
Π.—

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας,
γεῖα καὶ χαρὰ 'στὸ Σπύρο μας,
τὸν Στάη δηλονότι,
τὸν πρῶτο Τσιριγώτη.

Αὐτὸς θὰ κἀνῃ κατ' αὐτὰς
τοὺς διαφόρους μαθητὰς
μὲ νίκης ὕμνους ὑψηλοὺς
νὰ βγάλουν τὸ λαρόγγι των
καὶ μὲ τοὺς ὁρμούς τους πολλοὺς
νὰ κατεβῇ τὸ ξύγκι των.

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, κουτσόσκαι καὶ ἔσση,
καὶ ἀκρίμ' οἱ πῶτοι μαχηταὶ
καὶ οἱ λαφομάχοι βουλευταὶ
δὲν ἤλθανε, βρε Φασουλῆ, νὰ ποῦν Χριστὸς ἀνέστη.

Βλέπε τὸν Κόντε κατὰρ
καὶ μὲ καὶ μὲ ἀνάλω

πιάνει και γράφει μιά γραφή
'στὸν κάθε παπαγάλο.

Ἐλάτε νὰ ψηφίσουμε τὰ φορολογικὰ
κι' ἐκεῖνα τὰ πολὺπαθα τὰ στρατιωτικὰ.
Ὅμως αὐτοὶ δὲν ἀπαντοῦν, ὦ κεφαλὴ ζευζέκα,
κι' ὁ μὲν ἡγόρασεν ἀγρόν, ὁ δ' ἔγνημε γυναῖκα.

Φ.—Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας... μὰ τί καιρὸς ὠραῖος!...
γῆ κι' οὐρανὸς χαμογελά,
κι' ἐπρόβαλε δειλὰ δειλὰ
κι' ὁ πρῶτος ὁ κορέος
σὰν πρόσκοπος παμπόνηρος καὶ σὰν προφυλακὴ,
κι' ἐφοδὸς ἐτοιμάζεται νὰ γίνη γενική.

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας... γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, ψωρίτη,
γύρισ' ἀπὸ τὴν Κέρκυρα καὶ φεύγω γιὰ τὴν Κρήτη.
Π.—Εἰς τὰ ταξείδια, τῶριζες ἐφέτος, Φασουλῆ.
Φ.—Πρὸς δρᾶσιν καὶ πρὸς κίνησιν τὸ θέρος με καλεῖ
καὶ στάσιμος ἡ φύσις μου δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάτση,
πάω κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, νὰ γίνω Κρητικᾶτσι.

Κι' ἴσως μὲ βράκκα Κρητικὴ
καὶ Κρητικὰ σαρκίδια
γυρίσω φρέσκος ἀπ' ἐκεῖ
σὲ σὰς τὰ καναρίνια.

Ἀφίνω τὴν κοιτίδα μου
καὶ πάω γιὰ τὴν Κρήτη
νὰ στρώσω τὴν ἀριὰ μου
ψηλὰ 'στὸν Ψηλορείτη.

Κι' ὅταν ἀκούσης, Περικλῆ, τῶν βουλευτῶν προσκλήσεις,
κι' ὅταν ἰδῇς τοὺς βουλευτὰς
'στὰς ἐδρας τῶν τὰς τορνευτὰς,
εὐθὺς νὰ τρέξης, Περικλῆ, καὶ νὰ μοῦ τοὺς φιλήσης.

Καὶ σὰν ἰδῇς νὰ ψηφισθοῦν τὰ φορολογικὰ
παρακαλῶ κι' ἐκ μέρους μου νὰ κύψης καὶ νὰ ράψης,
καὶ σὰν ἰδῇς νὰ ψηφισθοῦν τὰ στρατιωτικὰ
μὴ λησμονήσης αὐθωρεῖ κι' αὐτὸ νὰ μοῦ τὸ γράψης.

Γιὰ Μακεδόνες νὰ 'μιλῇς
μὲ ζῆλον φλογερὸν,
'στὰς συνεδρίας τῆς Βουλῆς
νὰ βροῖσκεσαι παρών,
μὰ καὶ 'στὰ θεωρεῖα τῆς ἀνέτως νὰ κοιμάσαι,
καὶ πάντα τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους νὰ θυμάσαι.

Νὰ μὴν ἀφίνης πώποτε τὸ στόμα σου νὰ χάσκη,
'στοῦ Ζαχαράτου μόνος σου καὶ μὲ τοὺς ἄλλους λίμναζε,
τὸ σῶμα σου τὸ ξύλινον ἐντὸς Σταδίων ἄσκει,
πρὸ πάντων δὲ τὰ χέρια σου γιὰ τὴν ρεμουλὰ γύμναζε.

Δίψ' ἄς σὲ καίη φλογερὰ
καὶ κάθε 'λίγο γιὰ νερά
μὲ κόμπον κι' ἔπαρσιν πολλήν
πρόσταζε τὸ γκαρσόνι,
κι' ἐκείνην τὴν Ἀνατολήν
τὴν Ἄπω μὴ λησμονεῖ.

Ὅμιλε καὶ γιὰ τὸν Γκιουλ
τὰ μάλιστα γενναῖος,
κοπιάζε κι' ἐπιμελοῦ
ἐφόσον εἶσαι νέος.

Ὡς ποῦ νάλθῃ πιστότατος 'στὰ πάτρια νὰ μείνης,
ραχάτι καὶ πολιτικὴ,
πάρε καὶ μιά μεταλλικὴ
καὶ 'στὸ Ταμεῖον δώσε τὴν τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης.

Κι' ὅταν σὲ σπρώξῃ γαλονᾶς
πρόσεξε μὴ τὸν σπρώξης,
καὶ θήρευσέ τὰς ἡδονάς,
ἀλλὰ τὰς μετὰ δόξης.

Κι' ἂν μὲς 'στοὺς φόρους, Περικλῆ, τοὺς τόσους καὶ ποικίλους
καὶ πάλιν ὁ Σιμόπουλος ἐνθυμηθῇ τοὺς σκύλους,
κι' ἂν τοῦ κατέβῃ 'στὰ σκυλιὰ νὰ ξαναρίξῃ φόλα,
'πὲς τοῦ κι' ὁ Γκιουλ ὁ σκύλος μου πῶς ἄφησε τὰ κῶλα
καὶ τὴν ἀγῆρω μνήμην τοῦ μὲ δάκρυα τὴν βρέχω,
κι' ἂν εἶσαι μπόγιας διάβαινε κι' ἄλλα σκυλιὰ δὲν ἔχω.

Σφάζε μὲ ξύλινο σουγιά
βερβάρων σκυλολόγι,
κι' ἂν τῆς κυρίας Κεχαγιά
εἰσακουσθοῦν οἱ λόγοι,
κι' ἰδῇς χρυσὰ παράσημα τοῦ κράτους κρεμασμένα
καὶ σὲ κυρίας, κουρελῆ,
γιὰ τὴν κυρίαν Φασουλῆ
νὰ μοῦ ζητήσης ἐνά.

Ἐέρεις ἐγὼ παράσημο πῶς ἔχω πρὸ πολλοῦ,
κι' ἂν πάρῃ κι' ἡ κυρία μου τί δόξα κι' εὐτυχία!...
φαντάσου νὰ τὰ βάζωμε 'στὸ στῆθος μας κι' ἄλλοῦ
σὰν βγαίνωμε 'στὸ Ζάκπειο καὶ 'στὴν Δενδροστοιχία.

Πάντα μὲ γλῶσσαν πείσμονα, θρασεῖται καὶ φιλόνεικον
τοὺς κύκλους νὰ ταράττηγῃ,
τοιαῦτα λέγω καὶ πρὸς σὲ τὸν προσφιλεῖ Δημόνικον
σὰν ἄλλος Ἰσοκράτης.

Πηγαίνω καὶ πλησίον γιὰ νὰ σὲ κάνω μάτσι...
πάω κι' ἐγώ, μωρὲ παιδιά, νὰ γίνω Κρητικᾶτσι,
καὶ πάρτε σεῖς τὴ λύρα σας κι' ἐμεῖς τὸν ταμπουρᾶ μας
νὰ γλυκοτραγουδήσωμε πῶς κάνουν τάντερά μας.

Χάσκουν καραβοκύρηδες, χάσκουν καὶ Μάρκοι Πόλοι,
μουντζώνω τὴν πρωτεύουσα καὶ σὲ τὴν ἀναγοῦλα...
δούλοι μου, παραδούλοι μου, καὶ σεῖς θαλαμηπόλοι,
ἀμέσως ἐτοιμάστε καὶ σάκκους καὶ μπαούλα.
Πηγαίνω 'στὸ κορίτσι μου, πηγαίνω 'στὸν γαμπρό μου...
φέρτε καὶ τὴν βελάδα μου, φέρτε καὶ τὸ σταυρό μου.

Π.— Καὶ μὲ φιλεῖς καὶ σὲ φιλῶ,
μπὸν βοαγιάζ καὶ 'στὸ καλὸ,
καὶ σ' εὐχόμαι, βρὲ Φασουλῆ,
νάβῃς τὴν θάλασσα γαλαί.

Ὁ πόντος πᾶς ἀκίνητων
ἔστω στρωμνὴ γαλήνης.

καὶ μὲ πληθώραν ἐμετῶν
νὰ μὴ μᾶς τὸν πληθύνῃς.

Φ.—Σηκώνουν τὴν ἀγκυρά... τὸ πλοῖον ἀμολᾶρει,
καπνοῦ νεφέλας ἐξεμεῖ...
ὀρεθούρ, μὲν σὲρ ἀμί,
διᾶλε 'τὸ' ἀποθαμμένοι σας, διᾶλε 'τὸ' ἀπομεινάρει.

Ὁ ξύλινος πολίτης
μὲς 'στὸν νηὶ τῆς Κρήτης.

Ὅρη λευκὰ σὰς χαιρετῶ, φανῆτ' ἐμπρός μου Κρηῖτες,
καὶ σεῖς Ἰδαῖοι Δάκτυλοι καὶ σεῖς παλαιοὶ Κουρήτες,
ποῦ τῶν θεῶν ἐθρέψατε τὸν κράτιστον πατέρα,
κι' ἀπὸ πυρίνους οὐρανοὺς
τοὺς πρώτους πρώτους κεραυνοὺς
τοῦ ἔρριξ' ἐδῶ πέρα.

Ὅρη λευκὰ σὰς χαιρετῶ
καὶ 'στὴν ἀσπράδα σας πετῶ,
κι' ἤθελ' ἀπάνω 'στὰ βουνά,
'στ' ἀπάτητα τὰ χιόνια,
νὰ λησμονήσω τωρινὰ
καὶ ντροπισμένα χρόνια.

Ὅρη λευκὰ σὰς λαχταρῶ,
σὲ βλέπω, Ψηλορείτη,

κι' ἀκόμη σήμερα θαρρῶ
πῶς πολεμοῦν 'στὴν Κρήτη.

Ἀκόμη πυρπολοῦν πυρσοί,
μυῖρας σφαγῆς φοβέρα,
καὶ μυῖρας φλόγες τὸ νησί
τὸ ζώνουν πέρα πέρα.

Ἀκόμη κνίσσ' ἀνθρωπινὴ θάνατ' 'στὸς οὐρανοὺς,
ἀκόμη στόλους γύρω μου κυττῶ χριστιανούς,
ἀκόμη τὰ κανόνια τῶν τὰ στόματ' αὐτῶν δειγνουν
καὶ τὴν σημαία τοῦ σταυροῦ κατάχρησιν οὐκ οἰκονομῶν.

Ἀκόμη σποῦν οἱ μύδροι τῶν ἀπάνω σὲ λιθάρια,
σημερινοὶ Κορύβαντες σκορποῦν ἀστροπέλεκτα,
κι' ἀπὸ τοὺς πύργους τοὺς ψηλοὺς κι' ἀπὸ τὰ Μπουτσουναρία
βροχτοφονοῦν ἐλευθερίας παλληκαριῶν τουρέκια.

Βλέπω πατήματα βορρᾶ
τῶν ἰσχυρῶν τῶν λαυρῶν,
μὰ βλέπω καὶ τὴν 'λεσθεῖα
σὲ δόντια Μινωταύρων.

Ἀστράφτουν ἀπὸς μου Μίνωες μὲ σκήπτρα καὶ μὲ στέμματα
καὶ θεῶν νεκτὰρ μὲ κερνοῦν,
ἀλλὰ καὶ κόρακες περνοῦν,
ποῦ μὲς ἀπὸ τὰ ράμφη τῶν ἀκόμη στάζουν αἷμα.

Τώρα χυμός πολύκαρπος, τώρα γλυκὺς ὁ σῖτος,
δὲν σπείρεται, δὲν τρώγεται μὲ ρίγη κρύων τρώμων,
καὶ μέσ' ἀπὸ λαβύρινθον τῆς Ἀριάδνης μῖτος
μὲ φέρει στὸν ἀνθόσπαρτον τῆς εὐνομίας δρόμον.

Τώρα δὲν ἀκοῦς σὲ βράχο
τουφεκιοῦ τρανὴ λαλιά,
κι' ἔχουν εἶδωλο μονάχο
τὸ παιδί τοῦ Βασιληᾶ.

Τὼρ' ἀνθοῦν πορτοκαλιὰς
καὶ καρποφοροῦν ἐληγεῖς,
κι' ὅλων στρέφεται τὸ μάτι
στῆς Χαλέπας τὸ Παλάτι.

Τώρα κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
φῶς ἐλπίδος μὲ φωτίζει,
καὶ σημαία Κρητικὴ
στοὺς ζεφύρους κυματίζει.

Μήτε ξύλινο μαχαῖρι
δὲν κυττάξεις σ' ἓνα χέρι,
μήτε ξύλινο πιστόλι,
καὶ στὸ νόμο σκύβουν ὅλοι.

Τώρα λείπει κάθε τρόμος,
κι' ὅπου βασιλεύει νόμος
εἶς' ἐλεύθερος ἀλήθεια,
κι' ὅλα τᾶλλα κολοκύθια.

Ἐπαδὰ κι' ἐγὼ τὸ στρώνω
καὶ κυττῶ καὶ καμαρόνω
δίχως φονικὰ χαντζάρια
τῶν πολέμων παλληγκάρια.

Ὡ Κρητικοὶ συμπέθεροι, δεχθῆτε με τὸν χάχα,
σᾶς φέρνω καὶ χαιρετισμοὺς ἀπὸ πρωτευουσίων...
Ὡ σεῖς Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, τὰ δάκτυλά σας νᾶχα
γὰρ νὰ τὰ στρέφω τρομερὰ πρὸς τὰς ἰστεφάνους.

Ἐλάτε, φίλημα γλυκὺ
κι' ὁ Φαουλῆς σᾶς δίνει,
δῶστε μου βράκκα Κρητικὴ
καὶ Κρητικὸ σαρδίني.

Πηγαίνετε 'ψηλὰ 'ψηλὰ τὸ τέκνον τῶν ἱλίγγων
κι' ᾗς σταυρωθοῦν τριγύρω μου σπαθιὰ Ψαρομηλίγγων,
κι' ᾗς ἔλθουν καὶ Ρηγόπουλα τῆς παναρχίας Κρήτης,
κι' ὁ μέγας Ἐρωτόκριτος, μὰ κι' ὁ Καραμανίτης.

Πάω 'ψηλὰ' στῆς Κορακιάς καὶ κόρακας συνάζω
μὲ φαλακρὸ κεφάλι,
καὶ στὴν Βουλὴν τῶν Ἀθηνῶν στρεφόμενος φωνάζω
τὸν κόρακα νὰ βγάλῃ.

Γυρνῶ σὲ τόπους χλοερούς
προόδου σπόρον σπείρων,
καὶ στέφω τάφους ἱερούς
ἡρώων καὶ μακρύρων.

Ὑψὴ περνοῦν τρομακτικὰ
σκιρτῶντες ἀετοί,

βλέπω πελάγη Λιβυκὰ
καὶ μοῦρχοντ' ἐμετοί.

Μέσα σὲ κήπους ζηλευτοὺς
μεγάλας σκέψεις κάνω,
τοῦ Καραπάνου τοὺς κρυφτοὺς
κι' ἐδῶ δὲν τοὺς ξεχνάω.

Στέλλω πρὸς τὸ πτολίεθρον τοῦ κόσμου τοῦ κλεινοῦ
περιπαθῆ φιλήματα λατρείας διαπύρου...
νὰ καὶ τῆς Σούδας ὁ λιμὴν, καὶ μοῦρχεται στὸν νοῦ
κι' ἐκεῖν' ἡ πολυθρύλητος ἡ Σοῦδα τοῦ Φαλήρου.

Ἀράζουν Ῥώσων, Ἰταλῶν, Γάλλων κι' Ἑγγλέζων στόλι,
σὰν Φάληρο μοῦ μύρισε,
μὰ σκέπτομαι νυχθημερόν ἀν' ἀπὸ τ' Ἀργοστόλι
κι' ὁ Μονοκρούσος γύρισε.

Ἴντα κάνεις, Περικλέτο,
τῆς Ἀθήνας Ριγκολέτο;
Γράψε μου τί θ' ἀπογίνουν τῶν Ἑλλήνων οἱ στρατοί,
γράψε μου ποῖος διωρίσθη, ποῖος ἐπαύθη καὶ γιατί.

Κι' ἐπαδὰ, βρὲ Περικλέτο, σὰν ξυπνῶ καὶ σὰν κοιμοῦμαι
δὲν ξεχνάω τοὺς κηφῆνας,
καὶ κυττῶντας τὴν Μκλάξα δὲν εἰξεύρω πῶς 'θυμοῦμαι
τὴν μκλάκα τῆς Ἀθήνας.
Δὲν εἰξεύρω πῶς τὸ ξῖ καὶ τὸ κάππα, βρὲ βουβάλι,
μοῦ συγχύζουν τὸ κεφάλι.

Ἴντα μοῦ κάνεις, ἀδελφέ;... πῶς ἤθελα νὰ ξέρω
ποῦ τὰ περνᾶς τὰ βράδρα...
σὲ χαιρετῶ, καὶ σὰν ἐλθῶ πεσκέσι θὰ τοῦ φέρω
δρὸ Κρητικὰ κουράδια.

Στῆς Βλαβιανοῦ τῆς Ἄννας τὸ Κατάστημα τὸ πρῶτον,
ποῦ μεγάλον κάνει κρότον,
νέα συλλογὴ μοδέλων, καὶ σπουδαία μὰ φορά,
πλοῦτος θαυμαστῶν ἀνθέων καὶ θαυμάσια πτερά.
Μὰ τί ψάθες εἶν' ἐκεῖναις, τῆς ἀνοιξέως μοδέλα,
καὶ πᾶν εἶδος γὰρ καπέλα.
Ἐνα τέτοιο νουβωτέ
τὸ ξανάδατε ποτέ;

Στῆς Βλαβιανοῦ τῆς Ἄννας καπελόνονται τραναῖς
κι' ὅλαις μας ἡ Πριγκηπέσσαις κι' ὅλαις ἡ Παλατιναῖς.
Μητροπόλεως ὁδὸς εἶναι τὸ Κατάστημά της
καὶ γὰρ μὸδα νῦν κι' αἰεὶ δοξασμένον τὸνομά της.

Ὁ γνωστὸς Οἰκονομάρχης, ὁ τοῦ πύκλιν Μελτικῆς,
νευρολόγος ἐξ Εὐρώπης κι' ἐμβριθὴς Ἀσκληπιάδης,
ὁ Καθηγητὴς ἀκούσας καὶ μεγάλους καὶ πολλούς,
ὁ Ψυχίατρος ὁ νέος, ποῦ πολὺ τὸν ἐκτιμῶ,
θεραπεύει κι' ἀφχαῖας, ψευδογλώσσους καὶ τραυλοὺς,
καὶ τοὺς κάνει παπαρδέλαις, ποῦ δὲν ἔχουν τελεσιμὸ.

Σκέψεις καὶ παντοῖαι κρίσεις περὶ τῶν ἐπιστολῶν
Κοραῖ τοῦ δικασμοῦ, τῶν σοφῶς περικαλλῶν,
Ἰωάννου Γενναδίου βαρυσήμαντος μελέτη,
ποῦ πολλὰ μετ' εὐφραδείας εἰς τὰς γνώσεις μας προσθεῖται,
ἐκ τῆς Νέας τῆς Ἡμέρας ἀναδημοσιευθεῖσα
καὶ παγκάλως εἰς τὸ Λόγδ τῆς Ταργέστης τυπωθεῖσα.